

Arrest

nr. 194 487 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: op zijn X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2017 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 6 juli 2017 met vlucht TK 1973 vanuit Istanbul, Turkije, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grens. Hij is niet in het bezit van een ticket of paspoort.

1.2. Eveneens op 6 juli 2017 dient verzoeker aan de grens een asielaanvraag in en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 juli 2017, inzake het asielverzoek, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing, bij arrest nr. 190 861 van 23 augustus 2017.

1.4. Op 28 augustus 2017 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in aan de grens. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker en een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 31 augustus 2017, in antwoord op het tweede asielverzoek, een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.6. Op 4 september 2017 stelt verzoeker bij de Raad een vordering in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen van de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker van 28 augustus 2017. Op 5 september 2017 stelt hij bij de Raad een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 31 augustus 2017.

1.7. Bij arrest nr. 191 796 van 11 september 2017 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 31 augustus 2017.

1.8. Bij arrest nr. 191 828 van 11 september 2017 verwerpt de Raad de vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de terugdrijvingsbeslissing van 28 augustus 2017.

1.9. Op 15 september 2017 dient verzoeker een derde asielaanvraag in aan de grens. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker en een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.10. De commissaris-generaal neemt op 22 september 2017, in antwoord op het derde asielverzoek, een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.11. Op 18 oktober 2017 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in aan de grens. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker en een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze eerste beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer / mevrouw die verklaart te heten:

naam: [O. A.]

voornaam: [H.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Somalië

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art.3, eerste lid 2° niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3 eerste lid 2° niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning

[...]”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker wijst op het imminent karakter van de terugnrijving, die initieel was gepland op 22 oktober 2017.

Het uiterst dringend karakter van de vordering kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet met het oog op een effectieve terugnrijving en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugnrijvingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

« 1. PREMIERE BRANCHE : VIOLATION DE L'ARTICLE 3 CEDH (VOLET MATERIEL)

a) Principes

- De la disposition légale

L'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

- Du caractère général des obligations découlant de l'article 3

Dans l'arrêt de Grande Chambre Labita c. Italie, la Cour européenne des droits de l'homme déclare ce qui suit : « L'article 3 de la Convention, la Cour l'a dit à maintes reprises, consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques. Même dans les circonstances les plus difficiles, telle la lutte contre le terrorisme et le crime organisé, la Convention prohibe en termes absolus la torture et les peines ou traitements inhumains ou dégradants. L'article 3 ne prévoit pas de restrictions, en quoi il contraste avec la majorité des clauses normatives de la Convention et des Protocoles nos 1 et 4, et d'après l'article 15 § 2 il ne souffre nulle dérogation, même en cas de danger public menaçant la vie de la nation (arrêts Selmouni c. France [GC], no 25803/94, § 95, CEDH 1999-V, et Assenov et autres c. Bulgarie du 28 octobre 1998, Recueil des arrêts et décisions 1998-VIII, p. 3288, § 93). La prohibition de la torture ou des peines ou traitements inhumains ou dégradants est absolue, quels que soient les

agissements de la victime (arrêt *Chahal c. Royaume-Uni* du 15 novembre 1996, Recueil 1996-V, p. 1855, § 79) (...) »1 (Nous soulignons).

- Des principes généraux concernant l'application de l'article 3 dans les affaires d'expulsion

La Cour européenne des droits de l'homme expose les principes généraux concernant l'article 3 dans les affaires d'expulsions, dans les termes suivants :

« 111. La Cour rappelle que les États contractants ont le droit, en vertu d'un principe de droit international bien établi et sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, y compris la Convention, de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux (voir, par exemple, *Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no27765/09, § 113, CEDH 2012, *Üner c. Pays-Bas* [GC], no 46410/99, § 54, CEDH 2006-XII, *Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni*, 28 mai 1985, § 67, série A no 94, et *Boujlifa c. France*, 21 octobre 1997, § 42, Recueil des arrêts et décisions 1997-VI). Cependant, l'expulsion d'un étranger par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (voir, notamment, *Saadi c. Italie*[GC], no 37201/06, §§ 124-125, CEDH 2008). 112. Pour établir s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé court ce risque réel, la Cour ne peut éviter d'examiner la situation dans le pays de destination à l'aune des exigences de l'article 3 (*Mamatkoulov et Askarov c. Turquie* [GC], nos 46827/99 et 46951/99, § 67, CEDH 2005-I). Au regard de ces exigences, pour tomber sous le coup de l'article 3, le mauvais traitement auquel le requérant affirme qu'il serait exposé en cas de renvoi doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause (*Hilal c. Royaume-Uni*, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II) »2 (Nous soulignons)

- De l'appréciation de l'existence d'un risque réel

Selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, « (...) pour qu'un éloignement forcé envisagé soit contraire à la Convention, la condition nécessaire – et suffisante – est que le risque pour l'intéressé de subir dans le pays de destination des traitements interdits par l'article 3 soit réel et fondé sur des motifs sérieux et avérés (...) »3. La Cour européenne des droits de l'homme précise ce qui suit au sujet de l'appréciation de l'existence d'un risque réel : « 113. Pour apprécier l'existence d'un risque réel de mauvais traitements, la Cour se doit d'appliquer des critères rigoureux (*Chahal c. Royaume-Uni*, 15 novembre 1996, § 96, Recueil 1996-V, et *Saadi*, précité, § 128). Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger un traitement contraire à l'article 3 (voir, par exemple, *Saadi*, précité, § 129, et *N. c. Finlande*, no38885/02, § 167, 26 juillet 2005). (...) »

114. L'appréciation doit se concentrer sur les conséquences prévisibles de l'expulsion du requérant vers le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres à l'intéressé (*Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni*, 30 octobre 1991, § 108, série A no 215). À cet égard, et s'il y a lieu, la Cour examinera s'il existe une situation générale de violence dans le pays de destination (*Sufi et Elmi c. Royaume-Uni*, nos 8319/07 et 11449/07, § 216, 28 juin 2011). (...) 116. Dans une affaire d'expulsion, il appartient à la Cour de rechercher si, eu égard à l'ensemble des circonstances de la cause portée devant elle, il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on le renvoie dans son pays, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention. Si l'existence d'un tel risque est établie, l'expulsion du requérant emporterait nécessairement violation de l'article 3, que le risque émane d'une situation générale de violence, d'une caractéristique propre à l'intéressé, ou d'une combinaison des deux. Il est clair néanmoins que toute situation générale de violence n'engendre pas un tel risque. Au contraire, la Cour a précisé qu'une situation générale de violence serait d'une intensité suffisante pour créer un tel risque uniquement « dans les cas les plus extrêmes » où l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence (*Sufi et Elmi*, précité, §§ 216 et 218 ; voir aussi, notamment, *L.M. et autres c. Russie*, nos 40081/14, 40088/14 et 40127/14, § 108, 15 octobre 2015, et *Mamazhonov c. Russie*, no 17239/13, §§ 132-133, 23 octobre 2014) »4 (Nous soulignons).

La Cour précise encore que :

« 87. Pour ce qui est de l'appréciation des éléments de preuve, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion » (*F.G. c. Suède*, précité, § 115, cité au paragraphe 83 ci-dessus). L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée »5 (Nous soulignons).

Enfin, la Cour énonce également que :

« 130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres, précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal, précité, §§ 99-100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, § 54, CEDH 2005-VI, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007)»6 (Nous soulignons).

- De la charge de la preuve

Lorsqu'un risque de violation de l'article 3 de la Convention est invoqué, la Cour européenne des droits de l'homme a établi les principes suivants en ce qui concerne la charge de la preuve :

«128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet »7 (Nous soulignons).

La Cour précise :

« (...) qu'il faut adopter une approche différente pour l'évaluation de la situation générale régnant dans un pays donné. À cet égard, les autorités nationales qui examinent une demande de protection internationale ont pleinement accès aux informations. Pour cette raison, la situation générale dans un autre pays, notamment la capacité de ses pouvoirs publics à offrir une protection, doit être établie d'office par les autorités nationales compétentes en matière d'immigration (voir, mutatis mutandis, H.L.R. c. France, précité, § 37, Hilal, précité, § 60, et Hirsi Jamaa et autres, précité, § 116). Le paragraphe 6 de la Note du HCR précitée préconise une approche similaire, selon laquelle les autorités statuant sur une demande d'asile doivent tenir compte d'office de « la situation objective qui règne dans le pays d'origine en question ». De même, l'article 4 § 3 de la « directive qualification » requiert la prise en considération de « tous les faits pertinents concernant le pays d'origine ».

- Du lien entre l'article 3 CEDH et l'article 48/4, § 2, c) de la loi du 15 décembre 1980 (protection subsidiaire)

Dans l'arrêt Sufi et Elmi contre Royaume-Uni (2011), la Cour européenne des droits de l'homme estime que, sur base de l'interprétation donnée par la Cour de Justice de l'Union européenne à l'article 15, c) de la Directive qualification (transposé en droit belge à l'article 48/4, §2, c) de la loi du 15 décembre 1980), il pourrait être considéré que l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme offre une protection comparable à celle offerte sous ladite Directive.

La Cour européenne des droits de l'homme note en particulier que le seuil fixé par les deux dispositions peut, dans des circonstances exceptionnelles, être atteint en conséquence d'une situation de violence générale d'une intensité telle que toute personne se rendant dans la région concernée se trouverait dans une situation de risque du simple fait de leur présence :

« 225. In *Elgafaji* the ECJ held that article 15(c) would be violated where substantial grounds were shown for believing that a civilian, returned to the relevant country, would, solely on account of his presence on the territory of that country or region, face a real risk of being subjected to a threat of serious harm. In order to demonstrate such a risk he was not required to adduce evidence that he would be specifically targeted by reason of factors particular to his personal circumstances (*Elgafaji*, cited above, § 35). Nevertheless, the ECJ considered that such a situation would be "exceptional" and the more the applicant could show that he was specifically affected by reason of factors particular to his personal circumstances, the lower the level of indiscriminate violence required for him to be eligible for subsidiary protection (*Elgafaji*, cited above, § 39).

226. The jurisdiction of this Court is limited to the interpretation of the Convention and it would not, therefore, be appropriate for it to express any views on the ambit or scope of article 15(c) of the Qualification Directive. However, based on the ECJ's interpretation in *Elgafaji*, the Court is not persuaded that Article 3 of the Convention, as interpreted in NA, does not offer comparable protection to that afforded under the Directive. In particular, it notes that the threshold set by both provisions may, in exceptional circumstances, be attained in consequence of a situation of general violence of such

intensity that any person being returned to the region in question would be at risk simply on account of their presence there ».

b) Application en l'espèce

1.

En l'espèce, le requérant a attesté dans ses demandes d'asile provenir de la Région du Moyen-Shabelle, de la ville de Jowhar.

Le CGRA a considéré dans ses précédentes décisions que le demandeur n'apportait pas suffisamment d'élément permettant d'établir qu'il vient effectivement de Somalie, et en particulier de la Région dont il se prétend.

Toutefois, les tentatives de rapatriement effectuées jusqu'à présent par l'Office des Etrangers avaient toutes pour destination finale Mogadishu. Il en va de même pour la tentative de rapatriement prévue ce dimanche 22 octobre.

Il s'ensuit que l'Etat belge, qui est un et indivisible, considère que le requérant provient de Somalie, de la Région de Mogadishu, dès lors qu'il entend le renvoyer dans ce pays.

Conformément aux principes énoncés ci-dessus relatifs à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, il convient de souligner qu'un risque de violation de cette disposition peut, dans certains cas, émaner d'une seule situation de violence. Selon la jurisprudence de la CEDH, il existe ainsi un risque de violation de l'article 3 de la Convention lorsque la situation générale de violence dans une région donnée est d'une intensité telle que la personne concernée encourrait un risque de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence (Voy. principes supra).

Si une telle situation de violence devait être établie en l'espèce, les caractéristiques personnelles du requérant – et donc notamment la crédibilité de son histoire – n'aurait pas de conséquence sur le constat qu'un renvoi vers cette Région serait constitutif, en soi, d'une violation de l'article 3 de la CEDH.

En l'espèce, le demandeur estime que l'attentat commis à Mogadishu ce 14 octobre 2017, décrit dans les médias comme « le plus meurtrier de l'histoire de la Somalie », démontre que la situation dans cette région s'est effectivement aggravée ces derniers mois, pour atteindre désormais un point critique atteignant le seuil minimum de gravité requis par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

2.

Il ressort en effet de nombreux rapports récents les considérations suivantes.

- Amnesty International, rapport 2016/2017, Somalie¹⁰ :

10 <https://www.amnesty.org/fr/countries/africa/somalia/report-somalia/>.

« Le conflit armé opposant les forces du gouvernement fédéral somalien et les soldats de maintien de la paix de la Mission de l'Union africaine en Somalie (AMISOM) au groupe armé Al Shabab s'est poursuivi dans le centre et le sud du pays. Les forces gouvernementales et celles de l'AMISOM ont gardé le contrôle des régions du centre et du sud du pays dont elles étaient maîtresses. Plus de 50 000 civils ont été tués, blessés ou déplacés par le conflit armé et la violence généralisée. Toutes les parties au conflit se sont rendues coupables, en toute impunité, d'atteintes aux droits humains et au droit international humanitaire, parfois constitutives de crimes de guerre. Les groupes armés ont continué d'enrôler des enfants et d'enlever et torturer des civils, ou de commettre des homicides illégaux contre la population civile. Le viol et les autres formes de violences sexuelles étaient des pratiques répandues. L'accès des organisations humanitaires à certaines régions était entravé par la poursuite des combats, l'insécurité et les restrictions imposées par les parties au conflit. Quelque 4,7 millions de personnes avaient besoin d'une aide humanitaire ; 950 000 souffraient d'insécurité alimentaire. Des dizaines de milliers de personnes ont été expulsées de force de leur domicile. La liberté d'expression a fait l'objet de restrictions : deux journalistes ont été tués et d'autres ont été agressés, harcelés ou condamnés à des amendes.

(...)

Exactions perpétrées par des groupes armés

Attaques menées sans discernement

Al Shabab a commis des attentats meurtriers aveugles dans des secteurs bien gardés de Mogadiscio et d'autres villes, faisant des centaines de morts et de blessés parmi la population civile. Les cibles très en vue étaient exposées à ce type d'attaques. Il était difficile d'établir le nombre de civils tués dans ces attaques en raison de l'absence de système fiable de suivi des données sur les victimes civiles.

Le 21 janvier, une attaque d'Al Shabab contre l'hôtel Beach View et le restaurant de fruits de mer Lido, sur la plage du Lido, à Mogadiscio, a fait au moins 20 morts. Un attentat-suicide à la voiture piégée contre un poste de police de Mogadiscio a coûté la vie à trois personnes le 9 mars. Au moins quatre personnes ont été tuées et sept autres blessées le 9 avril lors d'un attentat-suicide contre un restaurant à proximité d'un bâtiment de l'administration locale à Mogadiscio. Cinq personnes au moins ont trouvé la mort le 9 mai à la suite d'un attentat-suicide à la voiture piégée contre le siège de la police de la route à Mogadiscio. Le 26 juin, une attaque d'Al Shabab contre l'hôtel Nasa Hablod de Mogadiscio a fait au

moins 15 morts plus de 20 blessés. Quatorze civils ont été tués dans des échanges de tirs le 18 juillet lors d'affrontements entre des combattants d'Al Shabab et les Forces armées nationales somaliennes dans la région de Bay. Le 26 juillet, 10 personnes au moins – des civils et des membres des forces de sécurité – ont trouvé la mort lors de l'explosion de deux voitures piégées devant un bureau des Nations unies à Mogadiscio. Deux attentats-suicides perpétrés le 21 août contre le siège du gouvernement local à Galkayo, dans le Puntland, une région semi-autonome du nord-est de la Somalie, ont tué 20 civils au moins. Le 26 août, une attaque d'Al Shabab contre le restaurant de plage Banadir, sur la plage du Lido à Mogadiscio, a causé la mort d'au moins 10 civils. Le 30 août, l'explosion d'un camion devant l'hôtel SYL de Mogadiscio, à proximité du palais présidentiel, a fait au moins 15 morts et 45 blessés.

Des civils directement pris pour cible

Des civils ont également été directement visés lors des attaques, particulièrement par des membres d'Al Shabab et des milices claniques. Le 15 juin, Al Shabab a tiré des obus de mortier contre des zones densément peuplées de Mogadiscio ; cinq fortes explosions ont été entendues, mais aucun décès n'a été signalé. Le 6 août, des membres d'Al Shabab ont tiré des obus de mortier contre un quartier proche de l'hôpital général de Baidoa ; un homme a été tué et six autres personnes blessées.

Par ailleurs, cette année encore, les membres d'Al Shabab ont torturé et tué illégalement des personnes qu'ils accusaient d'espionnage ou qui ne se conformaient pas à leur interprétation de la loi islamique. Ils ont procédé à des exécutions en public, notamment par lapidation et décapitation, ainsi qu'à des amputations et des flagellations, en particulier dans les régions d'où l'AMISOM s'était retirée. Le 19 janvier, dans le district de Kurtuway, des membres d'Al Shabab ont tué un homme qu'ils accusaient de sorcellerie. Trois hommes accusés d'espionnage au profit du gouvernement fédéral ont été décapités le 20 mai par Al Shabab dans le district de Buur Hakaba (région de Bay). Le 17 août, un homme également accusé d'espionnage au profit du gouvernement fédéral a été fusillé en public par un peloton d'exécution d'Al Shabab à Biyoley, non loin de Baidoa.

Cette année encore, des milices claniques ou alliées au gouvernement se sont rendues responsables d'exécutions extrajudiciaires, d'extorsion, d'arrestations arbitraires et de viols. Le 7 août, une milice clanique a tiré des obus de mortier contre des civils dans le district de Qansax Dheere (région de Bay) ; trois personnes ont été tuées. Plusieurs civils ont trouvé la mort en août lors d'affrontements entre clans dans la région de Bay » (Nous soulignons).

- UNHCR, « UNHCR position on returns to southern and central Somalia (update I) » 11, May 2016 :

« Security Situation

3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile. Different conflict dynamics are playing out, involving Al Shabaab, clan militias and inter-clan disputes. Fighting between clan militias and other

11 <http://www.refworld.org/publisher,UNHCR,COUNTRYPOS,SOM,573de9fe4,0.html>.

inter-communal violence is reported to be a major destabilizing factor. Such violence is reportedly often fuelled by disputes over land and political control.

4. Civilians continue to be severely affected by the conflict, with reports of civilians being killed and injured in conflict-related violence, widespread sexual and gender-based violence against women and children, forced recruitment of children, and large-scale displacement. Government forces, AMISOM troops and clan militia are reported to be responsible for grave human rights violations including killings, rape, other forms of sexual abuse and violence, and sexual exploitation. Civilian casualties are also reported to result from indiscriminate use of force by AMISOM, including at checkpoints, in reaction to assaults on its personnel and convoys, and in airstrikes. Further threats to the safety and security of civilians arise from armed clashes between Federated States over border demarcations, as well as from incidents of fighting between pro-Federal Government forces and Ahl al-Sunna waJama'a.

5. The police and security forces are reported to lack capacity. Civilian authorities do not maintain effective control over the security forces. Police officers and members of the military are reported to be responsible for serious human rights violations, including killings, rape and extortion of civilians. In and around Mogadishu, members of government forces, allied militias, AMISOM troops, and persons referred to as "men wearing uniforms" have been reported to subject civilians to sexual violence, including rape (see para. 5 above). The police and security forces are reportedly able to commit abuses in a climate of impunity. Law enforcement agencies are also reported to fail to prevent, or to respond to or investigate incidents of violence. The civilian judicial system is reported to be largely non-functional across the country. General crime rates have reportedly increased significantly in 2015.

6. Al-Shabaab reportedly continues to pose a major threat to peace and security, fighting against the Somali National Armed Forces (SNAF) and the African Union Mission in Somalia (AMISOM). In response to continued military operations conducted by SNAF, AMISOM, and allies, notably Kenya and Ethiopia, Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality", which disproportionately affects the civilian population. During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian

infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport. The number of attacks in Mogadishu against humanitarian aid workers increased significantly in 2015, with 120 violent incidents being recorded, compared to 75 in 2014. Al-Shabaab is also reported to be responsible for a wide range of grave human rights abuses, including extrajudicial killings, abductions and disappearances, rape and other forms of sexual violence, forced recruitment of children, forced marriages to Al-Shabaab members, restrictions on civil liberties and freedom of movement, and restrictions on NGOs and humanitarian assistance.

(...)

UNHCR Position on Forced Returns

20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia » (Nous soulignons).

- UK Home Office, « Country policy and information note Somalia (South and Central) : Security and humanitarian situation » 12, juillet 2017:

« Situation in Mogadishu

7.2.1 Landinfo, in a query response of 27 February 2017, 'Somalia: Violence, fatalities, perpetrators and victims in Mogadishu', looked at who is behind the violence in Mogadishu. (...)

7.2.2 The table above shows that about 40% of all the recorded incidents in Mogadishu in 2016 were against civilians. 'Civilians are also victims of firefights between military actors or in other attacks against military targets. It is unclear how many civilians were among the 425 who according to ACLED were killed in connection with attacks against military targets, but they probably form a minority. Here the civilians are not directly targeted, but become victims as a result of chance by being "in the wrong place at the wrong time". 'The table [above] shows that nearly 2/3 of the recorded attacks against civilians were committed by unknown perpetrators. The recorded events mainly appear as assassinations in the form of drive-by shootings, throwing of hand grenades and bombs attached under the victim's car. (...)

Al Shabaab attacks 7.3.1

In his January 2017 report, the Secretary-General in Somalia detailed security developments in the period 1 September to 31 December 2016:

'In Mogadishu, Al-Shabaab stepped up the use of car bombings with the intention of perpetuating a sense of insecurity among the public during the electoral period. On 18 September, a suicide bomber drove his vehicle into a Somali forces convoy, killing a senior commander and seven soldiers. On 1 October, an explosive-laden vehicle detonated outside a restaurant, killing 4 people and injuring 10 others. On 5 November, a suicide bomber drove into a Somali and AMISOM convoy, killing four troops and injuring

12 https://www.ecoi.net/file_upload/1226_1501670893_somalia-security-sitn-cpin-v3-0-e-july-2017.pdf.

nine others. On 11 December, a minivan exploded at the port of Mogadishu, killing more than 35 people. Two suicide bombers failed to hit their targets on 10 and 15 December, but their vehicles exploded, killing a National Intelligence and Security Agency officer and injuring 12 other people. Al-Shabaab claimed responsibility for a mortar attack that caused minor damage to the United Nations common compound on 29 September. Suspected Al-Shabaab operatives gunned down six clan elders and two electoral delegates on 20 October, 2, 6, 9 and 29 November and 11 and 28 December (...). »

- LANDINFO – country of Origin Information Centre, "Query response : Somalia : Violence, fatalities, perpetrators and victims in Mogadishu", février 2017:13:

"Number of fatalities ACLED (2017) recorded 681 fatalities as a result of 510 violent incidents in Mogadishu in 2016. The number of fatalities includes both civilian and military fatalities, including perpetrators.

(...)

Nature of the violence and proliferation ACLED (2017) has divided the recorded events into different categories, which gives an impression of how the violence manifests itself (Landinfo's earlier comments about the uncertainty of the data, and thus to consider the concrete figures as relevant estimates, apply here):

- 374 fatalities were recorded as a result of 240 skirmishes between military actors («battles»). The incidents mainly consist of short-term hit-and-run attacks in terms of shooting and/or throwing of hand grenades at military patrols, control posts and bases.

- 215 fatalities were recorded as a result of 144 incidents in which military actors attacked civilians («violence against civilians»). The incidents mainly include shooting at individual persons, but also attacks on hotels and restaurants.

- 88 fatalities were recorded as a result of 95 cases of «remote violence» against military and civilian targets. «Remote violence» refers to «events in which the tool for engaging in conflict did not require the physical presence of the perpetrator» (Raleigh & Dowd 2017). The incidents mainly include bomb attacks, but also a number of mortar attacks.

- 4 fatalities were recorded as a result of 31 other incidents («strategic development»). The incidents include, among other incidents, unsuccessful attacks.

All areas of Mogadishu are affected by the violence. According to ACLED the area Heliwa is the worst affected, with 61 events, of which 50 were clashes between military actors. This corresponds to the impression Landinfo have obtained from sources that live in Mogadishu (sources B, C and D, meetings in Mogadishu, January 2016).¹²

¹³ https://landinfo.no/asset/3560/1/3560_1.pdf114.0.

(...)

To what extent are civilians targets?

As shown in Table 2 below, ACLED (2017) recorded 204 attacks against civilians. This amounts to about 40% of all the recorded violent incidents in Mogadishu in 2016. The 204 attacks resulted in 256 fatalities, of which the majority was probably civilians. Civilians are also victims of firefights between military actors or in other attacks against military targets. It is unclear how many civilians were among the 425 who according to ACLED were killed in connection with attacks against military targets, but they probably form a minority. Here the civilians are not directly targeted, but become victims as a result of chance by being «in the wrong place at the wrong time » ” (Nous soulignons).

3.

Les rapports précités ne constituent qu'une infime partie de l'information disponible au sujet de la Somalie et de Mogadishu – information dont l'Etat belge est en possession.

Il résulte de la situation actuelle en Somalie :

- que de violents affrontements ont toujours lieu entre les différentes parties au conflit, à savoir les autorités gouvernementales d'une part et des groupes armés organisés d'autre part. Il y a dès lors lieu de conclure qu'il existe une situation de conflit armé interne en Somalie ;

- les personnes civiles sont les principales victimes de la violence résultant du conflit armé, laquelle violence émane directement des belligérants ;

- La violence est indiscriminée – on est en présence de « violations systématiques ou généralisées des droits de l'homme » ;

- Concernant Mogadiscio plus particulièrement, Al Shabab y a commis des attentats meurtriers aveugles de plus en plus régulièrement depuis janvier 2017, faisant des centaines de morts et de blessés parmi la population civile ;

- Dans les circonstances actuelles, l'UNHCR exhorte les Etats à s'abstenir de renvoyer de force des personnes dans les régions du sud et du centre de la Somalie ;

4.

Aux rapports cités précédemment, s'ajoute l'attentat commis dans les derniers jours à Mogadiscio. Le journal « The Guardian » nous informe qu'un attentat au camion piégé, le plus meurtrier de l'histoire de la Somalie, a fait des centaines de morts et de blessés graves :

« Mogadishu truck bomb: 500 casualties in Somalia's worst terrorist attack At least 300 people killed and hundreds seriously injured in attack blamed on militant group al-Shabaab

The death toll in the bombing that hit the centre of Mogadishu on Saturday continues to rise, with more than 300 people now believed to have been killed and hundreds more seriously injured. The scale of the loss makes the attack, which involved a truck packed with several hundred kilograms of military-grade and homemade explosives, one of the most lethal terrorist acts anywhere in the world for many years. On Monday morning, Somalia's information minister announced that 276 people had died in the attack with at least 300 people injured. Within hours, however, Abdikadir Abdirahman, the director of Amin ambulances, said his service had confirmed that 300 people died in the blast. "The death toll will still be higher because some people are still missing," Abdirahman told Reuters. (...) The devastating bombing, which provoked international condemnation, will focus attention on the decade-long battle against al-Shabaab, an Islamist group, in Somalia. Al-Shabab earlier this year vowed to increase its attacks after both the Trump administration and Somalia's recently elected president announced new military efforts against the group.

(...)

Mohamed, who took power in February, had vowed to rid the country of al-Shabaab. He has faced huge challenges, with the insurgency proving resilient to the ramped-up offensive aided by the US, and a famine. (...) Al-Shabaab, which has been affiliated to al-Qaida since 2011, has not yet claimed responsibility for the attack. However the organisation has a history of launching bomb attacks against civilian targets in Mogadishu, and is known to avoid claiming responsibility for operations which it believes may significantly damage its public image among ordinary Somalis.

The bombing was reported on media outlets linked to al-Shabaab"¹⁴ (Nous soulignons). 5. Le nouvel attentat commis à Mogadiscio confirme que la situation de violence dans la capitale, qui s'était quelque peu calmée ces dernières années, a repris en intensité depuis 2017 pour atteindre aujourd'hui un niveau de violence aveugle généralisée. Compte tenu de l'ensemble des informations ci-avant produites, il y a lieu de constater que la situation actuelle à Modagiscio est, prima facie, d'une intensité telle qu'une expulsion du requérant vers cette Région emporterait un risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

De sorte que la première branche du moyen sera déclarée fondée.

2. DEUXIEME BRANCHE : VIOLATION DE L'ARTICLE 3 (VOLET PROCEDURAL) ET 13 DE LA CONVENTION EUROPEENNE DES DROITS DE L'HOMME

a) Principes

1.

L'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce, dans les termes suivants :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

L'article 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce, dans les termes suivants :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles ».

2.

En cas d'expulsion d'un demandeur d'asile dans un autre pays, il revient aux autorités nationales de vérifier que le demandeur sera traité conformément aux garanties consacrées par

14https://www.theguardian.com/world/2017/oct/15/truck-bomb-mogadishu-kills-people-Somalia?CMP=share_btn_tw.

la Convention et qu'il ne sera pas soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains et dégradants.

Dans l'arrêt *De Souza Ribeiro c. France*, rendu en grande chambre, la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé les principes prévalant en matière d'effectivité des recours lorsqu'un grief défendable, tiré de la violation de l'article 3 de la Convention, est invoqué :

« 82. Lorsqu'il s'agit d'un grief selon lequel l'expulsion de l'intéressé l'exposera à un risque réel de subir un traitement contraire à l'article 3 de la Convention, compte tenu de l'importance que la Cour attache à cette disposition et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'effectivité d'un recours au sens de l'article 13 demande impérativement un contrôle attentif par une autorité nationale (*Chamaïev et autres c. Géorgie et Russie*, no 36378/02, § 448, CEDH 2005-III), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (*Jabari*, précité, § 50) ainsi qu'une célérité particulière (*Bati et autres c. Turquie*, nos 33097/96 et 57834/00, § 136, CEDH 2004-IV (extraits)). Dans ce cas, l'effectivité requiert également que les intéressés disposent d'un recours de plein droit suspensif (*Gebremedhin [Gaberamadhien]*, précité, § 66, et *Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC]*, no 27765/09, § 200, 23 février 2012). Les mêmes principes s'appliquent lorsque l'expulsion expose le requérant à un risque réel d'atteinte à son droit à la vie, protégé par l'article 2 de la Convention. Enfin, l'exigence d'un recours de plein droit suspensif a été confirmée pour les griefs tirés de l'article 4 du Protocole no 4 (*Čonka*, précité, §§ 81-83, et *Hirsi Jamaa et autres*, précité, § 206) » 15.

Comme souligné par la Cour dans l'arrêt *Singh et autres c. Belgique*, du 2 octobre 2012 :

« Il n'appartient pas à la Cour de se prononcer à nouveau sur la demande d'asile des requérants ni de déterminer leur nationalité. C'est en effet, aux autorités nationales, responsables en matière d'asile, d'examiner les craintes des requérants et les documents produits par eux et d'évaluer les risques qu'ils encourent en cas de renvoi dans leur pays d'origine ou vers un pays intermédiaire au regard de l'article 3 (...). Cela résulte du principe de subsidiarité qui est à la base du système de la Convention (...) ainsi que du fait que ni la Convention ni aucun de ses Protocoles ne garantit le droit à l'asile politique.

(...)

Toutefois, et c'est là que réside l'objet du litige dont elle est saisie, il appartient à la Cour d'examiner si les requérants avaient des griefs défendables de subir des traitements contraires à l'article 3, et, dans l'affirmative, s'ils ont bénéficié des garanties effectives, au sens de l'article 13, leur permettant de faire valoir ces griefs et les protégeant contre un refoulement arbitraire indirect vers le pays qu'ils avaient fui ».

La Cour, dans son arrêt de Grande Chambre *M.S.S. c. Belgique et Grèce* du 21 janvier 2011, a également précisé que :

« 298. Cela dit, dans la présente affaire, la Cour n'a pas à se prononcer sur la violation de ces dispositions si le requérant devait être expulsé. Il appartient en effet en premier lieu aux autorités grecques, responsables en matière d'asile, d'examiner elles-mêmes la demande du requérant ainsi que les documents produits par lui et d'évaluer les risques qu'il encourt en Afghanistan. La préoccupation

essentielle de la Cour est de savoir s'il existe en l'espèce des garanties effectives qui protègent le requérant contre un refoulement arbitraire, direct ou indirect, vers son pays d'origine. »¹⁷

Il ressort donc des articles 3 et 13 de la Convention, ainsi que des principes dégagés par la Cour dans sa jurisprudence, que les autorités nationales doivent se montrer aussi rigoureuses que possible et procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 de la Convention, pour garantir l'effectivité des recours en matière d'asile. Comme vu supra, cet examen « doit permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle »¹⁸.

De plus, lorsque certains éléments objectifs sont présentés à l'autorité compétente en matière d'asile, et lorsque ces éléments sont au coeur de la demande de protection internationale, il revient aux autorités nationales d'effectuer un examen attentif et rigoureux de ces éléments, au sens de l'article 13 de la Convention.

Afin de garantir une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention, il revient ainsi à l'État de vérifier, avant de décider du renvoi de l'intéressé vers un autre pays, si ce dernier a un grief défendable tiré de l'article 3 de la Convention et d'examiner ce grief rigoureusement en menant une enquête approfondie.

b) Application en l'espèce

En l'espèce, le requérant a déposé une nouvelle demande d'asile en date du 18 octobre suite aux attentats commis à Mogadiscio. La demande comporte dès lors de nouveaux éléments (rapports, articles de presse), concernant l'évolution récente du conflit armé dans la Région (pièce 2), Sur base des nouveaux éléments soumis par le requérant dans sa demande d'asile ainsi que présentés dans le cadre de la première branche du moyen, il y a lieu de constater que le requérant dispose d'un grief défendable tiré de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, lequel mérite d'être examiné par une autorité compétente.

Il ressort toutefois du dossier administratif que la partie adverse n'a pas l'intention d'attendre l'examen par le CGRA de la nouvelle demande d'asile avant de procéder à l'expulsion du requérant. Le lendemain du dépôt de la demande d'asile, la partie adverse a en effet informé le requérant d'une nouvelle date de rapatriement prévue le 22 octobre à 11h (pièce 3).

Or, en vertu de l'article 3 (volet procédural) et 13 de la CEDH, lorsqu'un grief défendable tiré de l'article 3 est invoqué, l'autorité nationale est tenue de procéder à un examen attentif et rigoureux de celui-ci afin de s'assurer que l'expulsion envisagée n'emporterait pas une violation de la Convention.

L'expulsion du requérant prévue ce dimanche 22 octobre empêchera l'autorité compétente de procéder à l'examen du grief défendable du requérant.

Etant souligné que, dans le cadre des demandes d'asile soumises précédemment par le requérant, le CGRA n'a jamais apprécié la situation sécuritaire à Mogadiscio et ne s'est encore jamais prononcé sur la compatibilité d'un renvoi du requérant vers cette Région avec les exigences de l'article 3 CEDH.

Enfin, il convient également de relever que, quand bien même une décision du CGRA devrait être notifiée ce jour ou ce dimanche 22 octobre préalablement à l'expulsion, cette dernière violerait toujours l'article 3 et 13 de la CEDH, en ce qu'elle priverait le requérant d'un recours effectif à l'encontre de la décision.

Il résulte dès lors de ce qui précède que la décision attaquée, en ce qu'elle permet l'expulsion du requérant avant qu'une autorité compétente ait pu se prononcer sur le grief défendable du requérant tiré de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, constitue une violation de ladite disposition combinée à l'article 13 de la même Convention.

De sorte que la deuxième branche du moyen sera déclaré fondée. »

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

2.3.2.3. In casu is verzoeker op 6 juli 2017 aangekomen op de nationale luchthaven van Zaventem, alwaar hij werd tegengehouden aan de grens en een asielaanvraag indiende. De commissaris-generaal nam op 28 juli 2017, inzake het asielverzoek, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beslissing die in beroep werd bevestigd door de Raad.

Verzoeker gaf aan van Somalische nationaliteit te zijn en afkomstig te zijn uit de stad Jowhar in de provincie Midden-Shabelle. Het naar voor gebrachte asielaanvraag van verzoeker – en zijn verklaringen over zijn verblijf in Somalië, in het bijzonder zijn verklaring zijn hele leven in de stad Jowhar te hebben gewoond – werd zowel door de commissaris-generaal als de Raad ongeloofwaardig geacht. Een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin en zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet – met name doodstraf of executie, of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing – werd niet aangenomen. Inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet – met name de vraag of sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig

geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict – oordeelde de commissaris-generaal als volgt:

“De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor voor het CGVS dd. 24.07.2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd tijdens uw gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u van uw geboorte tot aan uw vertrek in de stad Jowhar hebt gewoond (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.07.2017, p. 22 en 27). U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. U hield echter vast aan uw verklaringen steeds in Jowhar te hebben gewoond.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”

In zijn arrest nr. 190 861 van 23 augustus 2017 trad de Raad deze beoordeling bij.

2.3.2.4. Op 28 augustus 2017 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in aan de grens. De commissaris-generaal nam op 31 augustus 2017, in antwoord op het tweede asiolverzoek, een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hij oordeelde dat geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker werden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Inzake het bepaalde in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat in deze situatie op een met redenen omklede wijze moet worden beoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, stelde de commissaris-generaal als volgt:

“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw herkomst uit de stad Jowhar in de provincie Midden-Shabelle niet aannemelijk heeft gemaakt. Deze vaststelling volstond om de door u aangehaalde feiten die er zich zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

Dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.”

De Raad verwierp in zijn arrest nr. 191 796 van 11 september 2017 het beroep ingesteld tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal van 31 augustus 2017. Hij trad de vaststelling bij dat geen nieuwe elementen werden voorgelegd in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad oordeelde onder meer als volgt:

“Verzoeker verwijst tot slot naar algemene informatie, zoals vervat in UNHCR’s Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I), een rapport “Report of the Independent Expert on the situation of human rights in Somalia”, een rapport “Somalia, Events of 2016” van hrw.org en een rapport “Somalia 2016/2017” van amnesty.org (verzoekschrift, stukken 7-10). Deze informatie is louter algemeen van aard zijn en toont anderszins evenmin aan dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen. Bovendien heeft verzoeker deze elementen reeds voorgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag en heeft de Raad hierover reeds standpunt ingenomen in het arrest nr. 190 861 van 23 augustus 2017, behoudens wat UNHCR’s Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I) betreft.

UNHCR stelt in zijn standpunt over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds onstabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR staat algemeen negatief tegenover een gedwongen terugkeer naar dergelijke gebieden in Zuid- en Centraal-Somalië.

Echter nergens adviseert UNHCR om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met zijn persoonlijk profiel.

In zoverre verzoeker opnieuw lijkt aan te voeren dat elke terugkeer naar Somalië uitgesloten dient te worden, zoals hij dit reeds heeft aangevoerd tijdens zijn eerste asielaanvraag, merkt de Raad op dat in het onderzoek van de eerste asielaanvraag werd opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, waarbij aan verzoekers recente verblijf in en herkomst van Jowhar in Somalië geen geloof kan worden gehecht. Ook verzoekers problemen die zich aldaar zou hebben afgespeeld medio 2017 kunnen bijgevolg niet als aannemelijk worden beschouwd. Tevens heeft verzoeker weliswaar een algemene situatie in zijn land van herkomst aangevoerd, maar nagelaten enig verband met zijn persoon

aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk, zodat noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet waar geen vrees of geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden en herhalen dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een risico zou lopen op refoulement.

Verzoeker die thans in het verzoekschrift insisteert op een verdere beoordeling van het risico op refoulement bij een terugkeer specifiek naar Mogadishu, komt in wezen niet verder dan de verwijzing naar enkele algemene bronnen die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Het staat immers vast dat verzoekers verklaringen bewust de ware toedracht van zijn asielaanvraag verbergen en dat de documenten die hij bijbrengt geen bewijswaarde hebben.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. 886/11 (K.A.B. t. Zweden) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012. Het Hof stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (R.H. t. Zweden). In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013.

Bijkomend acht de Raad de volgende relevante elementen voldoende aannemelijk voor de beoordeling van het risico op refoulement bij een terugkeer specifiek naar Mogadishu. Het is aannemelijk dat minstens verzoekers familie en clan in Mogadishu verblijft (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 9-10).

Verzoekers voorgehouden profiel is aannemelijk in de mate dat hij een jongeman is van bijna dertig jaar oud, die er in geslaagd is om via een smokkelaar met een vals paspoort vanuit Dubai en via Istanbul naar België te vliegen om er een asielaanvraag in te dienen. Deze reis die 6000 USD heeft gekost, werd betaald door zijn moeder, die ook verzoeker de documenten zou hebben opgestuurd vanuit Mogadishu die hij thans ter zitting neerlegt (Ibid., p. 23). Verzoeker heeft nooit moeten werken tot 2015, heeft een maand gewoon in Mogadishu kunnen verblijven bij een familielid voor zijn vertrek (Ibid., p. 10), zodat verzoeker, zelf dan wel via zijn familiaal netwerk, een zekere financiële onafhankelijkheid heeft. Uit het relaas dat verzoeker brengt, kan de Raad afleiden dat hij een universitaire opleiding ambieert en hierover zeer goed geïnformeerd is. Zijn verstandelijke capaciteiten blijken uit het feit dat verzoeker feilloos de naam van het vals paspoort kent, alsook de geboortedata van zijn drie kinderen en zijn job als kledingverkoper combineert met avondlessen Engels met het oog op een verdere universitaire studie aan de Hamar (Mogadishu) University. Verzoeker begrijpt en spreekt zowel Somali als Engels dat hij doorheen zijn antwoorden tijdens het CGVS-interview gebruikt. In casu maakt verzoeker onvoldoende elementen aannemelijk dat hij niet naar Mogadishu kan worden teruggeleid, nu op een met redenen omklede wijze werd geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

De Raad is van oordeel dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts treedt de Raad de Commissaris-generaal bij dat, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze werd geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.3.2.5. Op 15 september 2017 diende verzoeker een derde asielaanvraag in aan de grens. De commissaris-generaal nam op 22 september 2017, in antwoord op het derde asielerzoek, een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hij oordeelde dat geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker werden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Inzake de voorgehouden onveiligheid in Mogadishu, alwaar verzoeker zal worden teruggedreven, werd nog gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft uw verwijzing naar de onveiligheid in Mogadishu en de nieuwe bewijzen die zouden aangegeven dat u niet naar Mogadishu kan terugkeren (in casu de brief van uw advocaat) moet vooreerst

worden vastgesteld dat u in het kader van uw eerdere asielaanvragen nooit enige melding maakte van enige vrees ten opzichte van Mogadishu. Bovendien beperkt u zich wat dit betreft tot de stelling dat u niet terug kan naar Somalië en Mogadishu omdat het een onveilige plaats zou zijn. U brengt echter geen enkel element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u persoonlijk een individueel risico op vervolging of ernstige schade zou lopen (Schriftelijke verklaring Meervoudige Aanvraag, punt 1.1 en 1.3). Ook in de brief van uw advocaat waarnaar u verwijst als bewijs van de onmogelijkheid om naar Somalië en Mogadishu terug te keren wordt geen enkel element aangehaald dat zou wijzen op een individueel risico op vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de stelling van uw advocaat dat de algemene situatie in Mogadishu van dien aard is dat ze noopt tot de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet en dat een eventuele terugleiding naar Mogadishu bijgevolg een schending inhoudt van artikel 3 EVRM, wordt het volgende opgemerkt:

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds

neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviseerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die

koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlaments- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw herkomst uit de stad Jowhar in de provincie Midden- Shabelle niet aannemelijk heeft gemaakt. Deze vaststelling volstond om de door u aangehaalde feiten die er zich zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

Dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.”

De Raad stelt vast dat verzoeker niet in beroep is gegaan tegen deze beslissing, en aldus niet heeft aangegeven zich hiermee niet akkoord te kunnen verklaren.

2.3.2.6. Op 18 oktober 2017 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in aan de grens. Op 20 oktober 2017 besloot de commissaris-generaal, in antwoord op het vierde asielverzoek, andermaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

De commissaris-generaal oordeelde als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerdere asielaanvragen hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit de stad Jowhar in de provincie Midden-Shabelle. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke herkomst verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U diende tegen de beslissing van het CGVS geen beroep in.

In het kader van uw tweede en derde asielerzoek dd. 28 augustus 2017 en 15 september 2017 besloot de Commissaris-generaal tot een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag aangezien u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp 11 september 2017 uw beroep tegen deze beslissing van de Commissaris-generaal. U diende geen beroep in tegen de beslissing van 22 september 2017.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot uw klacht over de tolk die u tijdens het gehoor niet zou hebben begrepen omdat hij afkomstig was uit Djibouti en u zelf uit Somalië moet worden vastgesteld dat u nooit eerder in het kader van een van uw asielaanvragen melding maakte van enig probleem met de tolken die u in het kader van deze aanvragen zouden hebben bijgestaan. Zo kreeg u bij aanvang van het gehoor voor de Commissaris-generaal de mogelijkheid om eventuele problemen tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken uiteen te zetten. U maakte op dat ogenblik geen enkele melding van dergelijke problemen en bevestigde zelfs expliciet dat dit gehoor een correct verloop kende (CGVS, dd. 24/07/2017, p.2). Met betrekking tot de tolk die u bijstand verleende tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gaf u eveneens uitdrukkelijk aan dat u deze goed begreep (CGVS, dd. 24/07/2017, p.2, 27). Ook naar aanleiding van uw beroepschrift tegen de beslissing van de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielerzoek maakte u geen melding van communicatieproblemen met de tolken die u ter beschikking werden gesteld. Uw beweringen omtrent de tolkenproblemen zijn dan ook laattijdig en overtuigen geenszins. Er moet dan ook worden gesteld dat u er niet in slaagt de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België te herstellen.

Bijgevolg moet er worden gesteld dat u ook naar aanleiding van uw vierde asielerzoek geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en dat u bijgevolg de Commissaris-generaal in het ongewisse laat over waar u voor uw aankomst in België verbleef en ten opzichte van welke regio of welk land uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld.

Wat betreft uw verwijzing naar de verslechterde veiligheidstoestand in de Somalische hoofdstad moet er worden gesteld dat u naar aanleiding van uw vierde asielerzoek, evenmin als in het kader van uw derde asielerzoek, elementen aanbrengt die in uw hoofde zouden wijzen op persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een individueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Waar u aangeeft dat de uit de aanslag van 14 oktober 2017 moet worden afgeleid dat de situatie in Mogadishu meer en meer afglijdt naar een intern gewapend conflict waarbij burgers worden gevisieerd moet vooreerst worden gesteld dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid daar een reëel risico loopt te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging in de zin van de subsidiaire bescherming. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening

genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden gevisieerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk

militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDxconferentie en een boekenbeurs.

Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatschoude van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlaments- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De aanslag die op 14 oktober 2017 plaatsvond in Mogadishu is niet van aard om

deze beoordeling te wijzigen aangezien het een eenmalig feit betreft dat de algemene verbeterde veiligheidssituatie in de Somalische hoofdstad in de laatste jaren niet teniet doet. De door u voorgelegde stukken zijn evenmin van aard deze conclusie te wijzigen aangezien zij incidenten aanhalen die door de Commissarisgeneraal reeds in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie (Landinfo, Somalia: violence, fatalities, perpetrators and victims in Mogadishu; UNHCR position on returns to southern and central Somaliadd.juni 2014). De omschrijving van de veiligheidssituatie door de Jamestown Foundation van augustus 2017 ligt dan weer in de lijn van de situatie zoals deze in de bronnen die de beoordeling van de Commissarisgeneraal ondersteunen werden omschreven.

Bovendien moet er worden herhaald dat u naar aanleiding van uw verschillende asielaanvragen naliët zicht te bieden op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en dat u bijgevolg de Commissarisgeneraal in het ongewisse laat over waar u voor uw aankomst in België verbleef en ten opzichte van welke regio of welk land uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld. Er moet dan ook worden gesteld dat u er in het kader van uw opeenvolgende asielverzoeken niet in slaagt enig verband tussen deze veiligheidssituatie en uw persoon aannemelijk te maken. Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toe te kennen moet met de feitelijke toestand rekening worden gehouden, hetgeen betekent de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Aangezien u geen duidelijkheid verschaft over uw feitelijke herkomst, maakt u zelf het bewijs van dergelijk verband met uw persoon onmogelijk.

Bijgevolg moet er worden gesteld dat u niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar Somalië te zullen worden geconfronteerd met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet omwille van de veiligheidssituatie daar.

Inzake uw verwijzing naar de levensomstandigheden van IDP's in Mogadishu moet vooreerst worden opgemerkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent de motieven die u er toe zouden hebben aangezet om regio van herkomst te verlaten. U maakt bijgevolg niet aannemelijk zich niet in uw regio van herkomst te kunnen vestigen. Er kan dan ook niet worden gesteld dat u aannemelijk maakt het risico te lopen in Mogadishu als IDP terecht te komen.

Bovendien moet er worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 11 september 2017 aangaf dat kan er worden aangenomen dat minstens uw familie en clan in Mogadishu verblijft. Verder blijkt u een jonge man te zijn van bijna dertig jaar die erin slaagde 6000 USD te verzamelen om zijn reis naar België te financieren. Bovendien hoefde u tot 2015 nooit te werken en kon u gedurende een maand gewoon in Mogadishu bij een familielid verblijven. Hieruit blijkt dat u over een familiaal netwerk beschikt in de Somalische hoofdstad en dat u, zelf dan wel via dit netwerk, een zekere financiële onafhankelijkheid heeft. Bovendien blijkt u een universitaire opleiding te ambiëren en blijken uw verstandelijke capaciteiten uit de vaststelling dat u feilloos de naam van het vals paspoort kent, alsook de geboortedata van uw drie kinderen en u uw job als kledingverkoper combineert met avondlessen Engels met het oog op een verdere universitaire studie. U begrijpt en spreekt bovendien zowel Somali als Engels. Op basis van het voorgaande kan dan ook worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om in Mogadishu een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw herkomst uit de stad Jowhar in de provincie Midden-Shabelle niet aannemelijk heeft gemaakt. Deze vaststelling volstond om de door u aangehaalde feiten die er zich zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

Dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te

verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.”

2.3.2.7. Verzoeker betwist niet zijn beweerde afkomst uit de stad Jowhar in de provincie Midden-Shabelle niet aannemelijk te hebben kunnen maken, en bijgevolg evenmin zijn asielrelaas dat zich daar zou afspelen. Ook in het kader van zijn vierde asielaanvraag of in het kader van huidig verzoekschrift kan hij geen duidelijkheid brengen inzake de verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, zodat op dit punt geen nuttige beoordeling kan worden doorgevoerd.

Zoals dit ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, zal verzoeker worden teruggedreven naar Mogadishu.

De veiligheidssituatie in Mogadishu maakte – naast de beoordeling door de commissaris-generaal in zijn beslissing van 20 oktober 2017 in het kader van de vierde asielaanvraag – reeds het voorwerp uit van een uitvoerige beoordeling door de Raad in zijn arrest nr. 191 796 van 11 september 2017 in het kader van de tweede asielaanvraag en door de commissaris-generaal in zijn beslissing van 22 september 2017 in het kader van de derde asielaanvraag.

Inzake de eerdere asielaanvragen van verzoeker werd reeds vastgesteld dat geen enkel element voorligt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker persoonlijk een individueel risico op vervolging of ernstige schade zou lopen in de zin van artikelen 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt in zijn middel niet dat hierover thans anders moet worden geoordeeld. In zoverre verzoeker in zijn vierde asielaanvraag nog verklaarde als IDP in Mogadishu in een situatie te belanden die een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM werd hierop ook duidelijk door de commissaris-generaal geantwoord dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker als IDP in Mogadishu terecht zal komen. In dit verband werd gewezen op de ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de verblijfplaatsen voor de komst naar België en bijgevolg eveneens met betrekking tot de motieven die verzoeker hebben aangezet om zijn regio van herkomst te verlaten. Er werd gesteld dat niet blijkt dat verzoeker zich niet in zijn land van herkomst kan vestigen. De Raad sluit zich aan bij deze motieven. De Raad merkt ook op dat niet blijkt dat verzoeker in het kader van zijn vierde asielaanvraag, of in het kader van huidig verzoekschrift, nog nieuwe elementen kan aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling door de Raad in zijn arrest van 11 september 2017 dat kan worden aangenomen dat verzoeker beschikt over een familiaal netwerk in de Somalische hoofdstad, dat hij – zelf dan wel via dit netwerk – een zekere financiële onafhankelijkheid heeft en dat hij bepaalde verstandelijke capaciteiten heeft en een universitaire opleiding ambieert, derwijze dat hij op zich in staat moet worden geacht om in Mogadishu een menswaardig bestaan uit te bouwen.

In navolging van het arrest nr. 191 796 van de Raad van 11 september 2017 in het kader van de tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal in zijn eerdere beslissing van 22 september 2017 naar aanleiding van verzoekers derde asielaanvraag verder geoordeeld dat actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Mogadishu een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon als burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De commissaris-generaal erkent dat gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, vaak worden getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. Hij stelt vast dat Al-Shabaab in mei 2012 volledig is teruggetrokken uit Mogadishu, doch in staat blijft om regelmatig aanslagen uit te voeren. Hij merkt evenwel ook op dat het UNHCR nergens heeft geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden en het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact ervan regionaal verschillend zijn.

De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing van 22 september 2017 op duidelijke wijze de parameters bepaald aan de hand waarvan het reëel risico op willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict moet worden beoordeeld, waaronder *“het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten”*.

Specifiek wat Mogadishu betreft, wordt aangegeven dat het geweld de vorm aanneemt enerzijds van complexe terreuraanslagen, in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen, politieke figuren en buitenlanders, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvoien en checkpoints en anderzijds van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Daarnaast maakt hij ook melding van een aantal andere incidenten, die meestal meerdere doden maken, ook burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van UNDP -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Er wordt gewezen op rechtspraak van het EHRM uit 2013 en 2015 dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden en dat het aantal burgerdoden was gedaald, waardoor een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM aldaar niet blijkt. Er wordt aangegeven dat een gewone burger redelijkerwijze het risico om persoonlijk slachtoffer te worden van een aanslag kan verminderen door zones of instellingen te vermijden die als doelwitten van al-Shabaab kunnen worden aangeduid.

Daarnaast wees de commissaris-generaal op meerdere bronnen die positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad. Allereerst werd gewezen op een verdere heropleving van het economische leven, ondanks de toestroom van IDP's. Verder werd benadrukt dat de impact van het geweld niet van dien aard is dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten en dat integendeel Somaliërs vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terugkeren naar Somalië, waaronder Mogadishu en zelfs zorgen voor een financiële injectie, een verhoging van de werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg. Vervolgens wees hij op een uitbreiding van de overheidsadministratie, een toename van het aantal humanitaire organisaties en een opening van ambassades, die eveneens een groeiende vraag naar goederen en diensten creëren en een groeiende vraag naar ongeschoolde arbeid. Ook werd nog melding gemaakt van de vele handelszaken, van een bloeiende bouwsector en een vrijetijdsleven. Ten slotte werd gewezen op het beschikbaar zijn van basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit en een vlotte en vreedzame machtsoverdracht in 2016-2017.

De commissaris-generaal heeft aldus in zijn beslissing van 22 september 2017 reeds duidelijk de parameters uitgezet aan de hand waarvan volgens hem, wat Mogadishu betreft, dient te worden beoordeeld of er voor burgers een reëel risico is om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en geduid om welke objectieveerbare redenen hiervan actueel geen sprake is. Verzoeker kende bijgevolg ook reeds deze parameters dan wel objectieveerbare redenen aan de hand waarvan het geweld in Mogadishu wordt beoordeeld. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing, waardoor deze definitief is, en gaf aldus ook niet aan er zich niet mee akkoord te kunnen verklaren. In de beslissing van de commissaris-generaal van 20 oktober 2017 wordt deze uiteenzetting hernomen.

Zoals verzoeker aangeeft, steunde hij zijn vierde asielaanvraag aan de grens op een verslechterde veiligheidssituatie in Mogadishu, hierbij verwijzend naar de zware aanslag van 14 oktober 2017 waaruit volgens hem moet worden afgeleid dat de situatie aldaar meer en meer afglijdt naar een intern gewapend conflict waarbij burgers worden geviséerd. In zijn beslissing van 20 oktober 2017 tot niet-inoverwegingname van deze vierde asielaanvraag stelde de commissaris-generaal dat deze ene aanslag nog niet maakt dat er in Mogadishu actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt. Hij oordeelde dat de aanslag die op 14 oktober 2017 plaatsvond in Mogadishu niet van aard is zijn eerdere beoordeling te wijzigen

“aangezien het een eenmalig feit betreft dat de algemene verbeterde veiligheidssituatie in de Somalische hoofdstad in de laatste jaren niet teniet doet. De door u voorgelegde stukken zijn evenmin van aard deze conclusie te wijzigen aangezien zij incidenten aanhalen die door de Commissarisgeneraal reeds in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie (Landinfo, Somalia: violence, fatalities, perpetrators and victims in Mogadishu; UNHCR position on returns to southern and central Somaliadd.juni 2014). De omschrijving van de veiligheidssituatie door de Jamestown Foundation van augustus 2017 ligt dan weer in de lijn van de situatie zoals deze in de bronnen die de beoordeling van de Commissarisgeneraal ondersteunen werden omschreven.”

Verzoeker citeert uit het rapport van Amnesty International van 2016/2017 over Somalië, de *“UNHCR position on returns to southern and central Somalia (update I)”* van mei 2016, het rapport *“Country policy and information note Somalia (South and Central): Security and humanitarian situatie”* van de UK Home Office van juli 2017 en het rapport *“Query response: Somalia: Violence, fatalities, perpetrators and victims in Mogadishu”* van februari 2017. Hij stelt op basis van deze rapporten dat nog steeds gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de verschillende partijen in het conflict, dat er een situatie van intern gewapend conflict bestaat, dat hoofdzakelijk burgers het slachtoffer zijn van dit geweld, dat het geweld niet-discriminair is en sprake is van systematische en veralgemeende mensenrechtenschendingen, dat al-Shabaab in met name Mogadishu sinds januari 2017 steeds regelmatigere blinde dodelijke aanslagen pleegt en dat in deze omstandigheden UNHCR de Staten vraagt geen personen gedwongen terug te sturen naar Zuid en Centraal Somalië. De Raad stelt evenwel vast dat deze verschillende bronnen de algemene situatie in Somalië en Mogadishu beschrijven, zoals deze reeds is beoordeeld in de vorige asielaanvragen van verzoeker die allen definitief zijn afgewezen. Er blijkt niet dat deze rapporten een nieuw licht werpen op de situatie. De Raad oordeelt aldus, onder verwijzing naar de opgenomen beoordelingen in het kader van de vorige asielaanvragen – waaronder ook de eerdere beoordeling in het arrest nr. 191 796 van 11 september 2017 –, dat verzoeker aan de hand van deze bronnen niet aannemelijk maakt dat de situatie in Mogadishu getuigt van een dermate hoog willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te tonen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar dreigt behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM te ondergaan.

Verzoeker verwijst vervolgens naar een persartikel in *‘The Guardian’* naar aanleiding van de zware bomaanslag van 14 oktober 2017, artikel dat stilstaat bij de zware menselijke tol die deze aanslag eiste. Hij benadrukt ook het gestelde in dit artikel dat al-Shabaab eerder dit jaar dreigde met een toename van aanslagen nadat de administratie van de Amerikaanse president Trump en Somalië's nieuw gekozen president nieuwe militaire acties aankondigden tegen de groep.

De Raad is van oordeel dat, zoals de commissaris-generaal intussen ook reeds stelde, nog niet blijkt dat deze ene aanslag – hoe zwaar deze ook was – van aard is de algemene verbeterde veiligheidssituatie in Mogadishu in de laatste jaren teniet te doen. Er blijkt niet dat deze aanslag maakt dat er alsnog sprake is van frontlijngevechten of bombardementen in de hoofdstad, dat de verbeterende economische situatie of het vrijetijdsleven er een halt is toegeroepen, dat burgers massaal de stad verlaten of dat basisvoorzieningen zoals gezondheidszorg, onderwijs, brandweer, huisvuilophaling of elektriciteit niet langer beschikbaar zijn. Op geen enkele wijze brengt verzoeker concrete aanwijzingen in deze zin aan. Hij overtuigt aldus niet dat als gevolg van de bomaanslag van 14 oktober 2017 alsnog moet worden aangenomen dat er sprake is van een situatie van veralgemeend en blind geweld in Mogadishu die maakt dat de loutere aanwezigheid aldaar hem zal blootstellen aan een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ook de zwaarte van deze ene aanslag en welbepaalde dreigementen die zouden zijn geuit door al-Shabaab, maakt nog niet dat actueel de veiligheidssituatie in Mogadishu fundamenteel is gewijzigd derwijze dat het loutere gegeven zich aldaar te begeven een persoon blootstelt aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt ook op dat verzoeker zich voor deze geuite bedreigingen van al-Shabaab enkel steunt op een algemeen persartikel waarvan op zijn beurt niet blijkt waar deze informatie werd gehaald en waarvan de bewijswaarde aldus ook eerder bepekt is.

In het licht van hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

2.3.2.8. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het

EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat verzoeker geen ernstige grief ontleend aan deze verdragsbepaling aantoont.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat verweerder geen intentie had om het onderzoek door de commissaris-generaal van de vierde asielaanvraag af te wachten alvorens over te gaan tot zijn effectieve terugdrijving, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat de effectieve terugdrijving pas zal plaatsvinden *“zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt”*, oftewel ten vroegste nadat de commissaris-generaal ter zake standpunt had ingenomen. Krachtens artikel 39/70, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker in het kader van zijn vierde asielaanvraag aan de grens niet langer recht op een schorsend beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot niet-inoverwegingname van de vierde asielaanvraag aan de grens. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich effectief heeft uitgesproken over de vierde asielaanvraag, en de vraag of verzoeker mag worden teruggeleid naar Mogadishu, op 20 oktober 2017, oftewel voorafgaand aan de initieel geplande terugdrijving op 22 oktober 2017.

Inzake het recht op een daadwerkelijk beroep, en waar verzoeker betoogt dat hij – nu hij stelt een ernstige grief te kunnen ontlennen aan artikel 3 van het EVRM – alsnog een schorsend beroep moet kunnen indienen tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 20 oktober 2017, herhaalt de Raad dat artikel 39/70, tweede lid van de Vreemdelingenwet in het kader van een derde volgende asielaanvraag niet langer voorziet in een schorsend beroep tegen de asielbeslissing als dusdanig. Evenwel beschikte verzoeker over de mogelijkheid om de Raad in het kader van de vierde asielaanvraag opnieuw te vatten in een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet en in het kader van dit beroep zijn grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM aan de rechter voor te leggen. De Raad benadrukt het schorsend karakter van dit beroep, gelet op artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst evenzeer op het bepaalde in artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat *“[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”* Het betoog van verzoeker dat hij zijn grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM bij terugdrijving naar Mogadishu niet heeft kunnen voorleggen aan een rechter in het kader van een schorsend beroep, mist aldus feitelijke grondslag.

De Raad wenst ook nog op te merken dat het betoog van verzoeker dat in het kader van zijn eerdere asielaanvragen de commissaris-generaal zich op geen enkel ogenblik heeft uitgesproken over de veiligheidssituatie in Mogadishu of over de verenigbaarheid van een terugkeer naar Mogadishu met artikel 3 van het EVRM, niet kan worden bijgetreden. Een beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu of de verenigbaarheid van een terugkeer van verzoeker naar Mogadishu met artikel 3 van het EVRM werd wezenlijk reeds doorgevoerd door de Raad in zijn arrest nr. 191 796 van 11 september 2017 in het kader van de tweede asielaanvraag en ook in de beslissing van de commissaris-generaal van 22 september 2017 in het kader van de derde asielaanvraag kan hieromtrent een duidelijke beoordeling wordt gelezen. Hetzelfde geldt voor de beslissing tot niet-inoverwegingname van de vierde asielaanvraag van de commissaris-generaal van 20 oktober 2017. De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal reeds in zijn beslissing van 22 september 2017 op duidelijke wijze de parameters en objectieveerbare redenen heeft geduid aan de hand waarvan het geweld in Mogadishu wordt beoordeeld. Verzoeker had hiervan reeds kennis en gaf, door niet in beroep te gaan deze tegen beslissing, niet aan hiermee niet akkoord te gaan. Hij werd bij deze asielaanvraag bijgestaan door een advocaat gespecialiseerd in vreemdelingenrecht en mensenrechten. Er dient aldus ook te worden aangenomen dat verzoeker in de mogelijkheid was om in het kader van zijn vierde asielaanvraag en in het kader van huidig beroep aan te voeren waarom volgens hem gelet op de bomaanslag of de evolutie van de veiligheidssituatie in Mogadishu alsnog een schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden weerhouden, kennis hebbende van de in het kader van de derde asielaanvraag door de commissaris-generaal reeds uiteengezette parameters en objectieveerbare redenen aan de hand waarvan het geweld in Mogadishu wordt beoordeeld. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker in de mogelijkheid was om zijn volgehouden grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM te doen gelden voorafgaand aan zijn effectieve terugdrijving.

Een miskennis van artikel 13 van het EVRM wordt in de huidige omstandigheden niet aangetoond.

2.3.2.9. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

I. CORNELIS